

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci navrhovatelů: **a) Městská část Praha – Křeslice**, se sídlem Štychova 2, Praha 10, **b) J. Ř.**, **c) Z. H.**, **d) Ing. A. J.**, **e) Ing. V. Š.**, **f) M. T.**, **g) J. S.**, všichni zast. Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti odpůrci: **Hl. m. Praha**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **a) MSI INVEST s. r. o.**, se sídlem Haštalská 6, Praha 1, zast. JUDr. Ing. Jiřím Malantou, advokátem se sídlem Wurmova 16, Brno, **b) Bc. M. N.**, zast. JUDr. Alenou Zahradníčkovou, advokátkou se sídlem Špitálská 885/2a, Praha 9, proti opatření obecné povahy č. 23/2012, schválenému usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/4 ze dne 26. 4. 2012, v části změny územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy Z 2345/00, v řízení o kasačních stížnostech osob zúčastněných na řízení a), b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2013 č. j. 11 A 134/2012 - 95,

t a k t o :

Návrhu na přiznání odkladného účinku kasačních stížností osob zúčastněných na řízení a), b) **se nevyhovuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi podanými v zákonné lhůtě se osoby zúčastněné na řízení a), b) jako stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno dnem vyhlášení rozsudku opatření obecné povahy č. 23/2012 – celoměstsky významné změny I + II územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, v části změny Z 2345/00, schválené usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 16/4 ze dne 26. 4. 2012.

V kasační stížnosti stěžovatelé shodně navrhl, aby zdejší soud přiznal jejich kasačním stížnostem odkladný účinek podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Shodně uvedli, že napadený rozsudek byl vydán v rozporu se zákonem, neboť městský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru a řízení před městským soudem trpělo vadami.

Navrhovatelé ve svém vyjádření k podanému návrhu na přiznání odkladného účinku uvedli, že návrh nepokládají za důvodný. Stěžovatelé dle názoru navrhovatelů ani

nikterak blíže nerozvádějí, jakým způsobem by jim měla předmětným rozsudkem vzniknout intenzivní újma. Přiznáním odkladného účinku by naopak mohlo dojít k zásadní újmě navrhovatelů, neboť by v předmětném území mohlo dojít k realizaci zamýšlené stavby.

Žalovaný nevyužil své možnosti podat své vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiměřené použití § 73 odst. 2 s. ř. s. na řízení o kasační stížnosti v daném případě znamená, že případná újma se musí vztahovat ke stěžovateli.

Nejvyšší správní soud po zvážení argumentů stěžovatelů nedospěl k závěru, že by výkon rozhodnutí napadeného kasačními stížnostmi znamenal pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Z dikce výše citovaného ustanovení vyplývá, že odkladný účinek lze přiznat jen na návrh. Návrhy v posuzovaném případě přitom nikterak nekonkretizují, jaká újma stěžovatelům hrozí. Stěžovatelé nikterak nerozvádějí, že výkon či účinky rozhodnutí pro ně budou znamenat konkrétní újmu, ani to, jak k takové újmě má dojít. Soud je v případě posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku tímto návrhem vázán; pokud návrh neobsahuje nic než žádost o přiznání odkladného účinku bez jakékoliv konkretizace, nemá vlastně soud co posuzovat. Pokud stěžovatelé požadují přiznání odkladného účinku z toho důvodu, že napadený rozsudek považují za nesprávný a vydaný v rozporu se zákonem, pak je třeba poukázat na to, že zaměňují institut odkladného účinku s meritorním posouzením věci.

Obecně je pak potřeba upozornit na to, že odkladný účinek kasační stížnosti nemá být běžně přiznáván. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, kdy újma stěžovatele, která by mohla vzniknout, bude nepoměrně větší než újma dalších osob. V daném případě je evidentní, že v případě přiznání odkladného účinku by mohlo být zasaženo do práv osob, které byly v řízení před městským soudem v postavení navrhovatelů. Také proto nemohl zdejší soud odkladný účinek kasačním stížnostem přiznat.

Ze shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud o návrhu na přiznání odkladného účinku kasačních stížností tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu